

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙
เรื่องแปลก ๆ เกี่ยวกับสัตว์กับเสือ

ก่อนจ้งหัน

วันนี้พระเท่าไร (๓๓ ครับผม) พระ ๓๓ อยู่ในยานี้ ๓๓-๓๕ ท่านไม่ออกมาฉันเยอะอยู่เป็นประจำตลอด วัดนี้ไม่เคยมีพระออกมาฉันจ้งหันครบองค์เลยตั้งแต่สร้างวัด ขาดมาตลอดเป็นประจำเลย องค์ไหนจะฉันท่านก็ออกมา องค์ไหนไม่ฉันท่านก็ไม่ออกมา ถ้าองค์ไหนที่ไม่ฉันให้ยกเว้นข้อวัตรปฏิบัติเกี่ยวกับหมูกับเพื่อนทั้งหมด ให้ทำหน้าที่เจ้าของโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะองค์ใดถ้าไม่ฉันแล้ว ท่านก็ทำงานของท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วย งานการเกี่ยวกับส่วนรวมนี่ไม่ให้มา เราสั่งที่เดียวเลย ให้ทำงานของท่านโดยเฉพาะ สมเจตนาที่ทุ่มลง เป็นอย่างนั้น

การอดอาหารนี้เป็นสำคัญมาก คือสติ ๆ นี่การอดอาหารมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่มากทีเดียว คือเราพยายามตั้งสติทั้ง ๆ ที่ฉันจ้งหันอิม พระเรานะพระนักปฏิบัติ ลงฉันจ้งหันอิมแล้วตั้งสติ ๆ ตั้งก็ตั้งเถอะพลาดไปตลอด ผ่อนอาหารก็ตัดกำลังทางธาตุชั้นธลง สติตั้งขึ้น ๆ ได้ ผ่อนตั้งขึ้นได้ อดตั้งได้เรื่อย ๆ ไป ให้สังเกตตัวเองในการประกอบความพากเพียร อย่าสักแต่ว่าทำ ๆ ทำอะไรให้มีสติปัญญาติดแนบในกิจการของตนเสมอ ถ้าไม่มีสักแต่ว่าทำ ๆ มันก็แบบโลกเขา ไม่มีขอบมีเขตมีหลักมีเกณฑ์อะไรเลย

พุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาที่เป็นหลักเกณฑ์ เป็นแบบฉบับได้อย่างดีเยี่ยมทีเดียว ไม่มีผิดพลาดที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ ผู้ปฏิบัติจิตตภาวนาสติให้ติดกับตัวเองเลยติดกับจิต หน้าที่การงานที่เราจะจัดทำอะไรให้เป็นสัมปชัญญะ รู้ตัวอยู่ในวงนี้ กิเลสจะไม่เกิด กิเลสเกิดเวลาผลอสตินั้นละ ผลอเมื่อไรเป็นเกิดละกิเลส ออกทางสังขาร กิเลสออกทางสังขาร ที่เด่นมากที่สุดความคิดความปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ คำว่าสัญญาความจดความจำก็ไปด้วยกันนั้นละ สัญญากับสังขารไปด้วยกัน

พากันตั้งสติให้ดี อย่าไปสนใจกับใครว่าคนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี อย่างนี้เป็นเรื่องของกิเลสสะหาโทษคนอื่นโดยไม่สนใจดูโทษตัวเอง ทำภาวนาไม่ได้เรื่อง อยู่ที่ไหนหนักใจคนอื่น คนเช่นนั้นเมื่อมันอัดอั้นตันใจมันก็ระบายออกไป ก็นินทาภาเลเขาหนักกว่านั้นก็ทะเลาะกัน กิเลสตัวนี้สำคัญมากนะ ในคราวระวังให้ดี มีแต่ผู้ยาผู้หญิงไม่ทราบมาจากทิศใดแดนใด เดินเฉียด ๆ ไปเขตรู้กัน กั้นเพื่อให้ทราบว่า เขตนั้นเป็นเขตนั้น เขตนี้เป็นเขตนี้ กั้นไว้อย่างนั้น ใส่ลวดสองสามเส้นพอให้รู้ว่ากั้นเฉย ๆ ทางฟากนั้นละ

เราเดินฉากไปดู โอ้ย หนาแน่นไปหมด เต็ม แต่จะมาประกอบความพากเพียรหรือมาสั่งสมความขี้เกียจขี้คร้าน สั่งสมการเพ่งโทษคนอื่น อันนี้รู้สึกจะทราบได้เลย เรา

ไม่ทราบเราไม่ยากพูดก็มันทราบอยู่นี้จะว่าไง แต่อย่างน้อยอย่าให้แสดงออก ให้มันเผาตัวเองนั่น คนเก่งๆ หายกโทษคนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ไม่ยกโทษเจ้าของ ไม่ดูโทษเจ้าของ ทั้งๆ ที่โทษเต็มอยู่ที่หัวใจ คนนี้ไม่เป็นท่า ไปที่ไหนก็คิดขวางเขานะ อย่าให้มีใครตีใครซ้ำให้ดูตัวเองเสมอ ตัวเองจะไปยึดไปเกาะกับชั่วของเขาผิดแล้ว ถ้ายึดเอาดีของเขามาเป็นคติเครื่องเตือนใจตนถูกต้อง

ใครจะเป็นอะไรๆ คนในโลกสัตว์ในโลกมันมีผิดพลาดประจำตัวด้วยกันทุกคน พวกปฏิบัติธรรมต้องให้อภัยกันเสมอ จะคอยยกโทษยกกรรมกันนี้ใช้ไม่ได้นะ ผิดธรรมพากันตั้งอกตั้งใจ เรารับเอาไว้ไม่ทราบมาจากไหนๆ เต็มอยู่ในครวญนั้นละ ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ไม่ทราบมาแบบไหนต่อแบบไหนเต็มหมดเลยในครวญ เราไม่ได้เข้าไปดูตรงกลาง เดินฉากไปข้างนอกในเขตรั้ว ดูเข้าไป แหมเป็นต๊บบๆ เลยเป็นตลาดนักภวานาไม่ได้เรื่องนะ

เรื่องพุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว หลักของพุทธศาสนานี้ให้พิสูจน์ หลักใหญ่คือพิสูจน์ด้วยจิตตภาวนา จิตมันจะออก ตัวมหาเหตุคือจิตนี้มันจะคิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่อยู่ละ อยู่ไม่ได้ มันคิดมันปรุงตลอดเวลา สติจับไว้ เพื่อให้ระงับความคิดทั้งหลายก็เอาค่าบริการเข้าไป ติดค่าบริการ จะเป็นพุทโธ หรือธัมโม หรือสังฆะ บทใดก็ตาม สติติดแน่นๆ กิเลสจะไม่เกิด สติติดทั้งวันกิเลสออกไม่ได้ทั้งวัน สตินี้สำคัญมากนะ เป็นเครื่องกันกิเลสทั้งหลายได้เป็นอย่างดี

นักภวานาต้องอยู่กับสติ เคลื่อนไหวไปมาที่ไหนอย่าเผลอ เผลอไปไหนสติอยู่กับตัวเอง จิตอยู่กับตัวเอง ความเคลื่อนไหวไปจากจิตจากสติ ถ้าสติดีจิตดีอยู่แล้วการทำสมาธิเพียรภายนอกภายในเป็นประโยชน์ทั้งนั้น ขาดสติเสียอย่างเดียวไม่เกิดประโยชน์นะ เราเน้นเสมอ อย่าไปดูอะไร ให้ดูความคิดความปรุงของตัวเอง นั่นละภัยมหาเหตุอยู่ตรงนั้นให้ดู ดูให้ดีแล้วสิ่งเหล่านี้จะค่อยสงบ ธรรมที่เราดูคือสติธรรม ปัญญาธรรม แล้วสมถธรรมความสงบจะเกิดขึ้นจากการรักษาด้วยดี จำให้ดีทุกคน

มันจะเลอะๆ เทอะๆ ไปหมด กรรมฐานเรานี้มีมากอยู่นะไม่ใช่หน่อยๆ สายพ่อแม่ครูจารย์มันมีมากอยู่ เท่าที่ดูความเคลื่อนไหวก็เห็นว่างามตามาตลอด งามหู เสียงก็เสียงดีมาตลอด งามตาไปที่ไหนสำนักใดดูงามตา เป็นผู้มีกิริยามารยาท โดยมีความพากเพียรในธรรมทั้งหลายไม่เตลิดเปิดเปิง นั่นเรียกว่าวัด นั่นเป็นวัดแหละ พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเพื่ออรรถเพื่อธรรมทั้งหลายอยู่ในวัดนั้น เรียกว่าพระในวัด ถ้าตรงกันข้ามพระก็เลอะๆ เทอะๆ ปฏิบัติไม่มีธรรมไม่มีวินัย เตลิดเปิดเปิงจนลืมน้อมตัวจนหน้าด้าน นี่คือปฏิบัติตัวเป็นมุตรเป็นคุณ อยู่ในวัดใดวัดนั้นคือสัวมคือถานของมุตรคุณที่ปฏิบัติตัวเหลวแหลกของพระนั้นแหละ จำให้ดีทุกคน ๆ

มันเลอะเทอะนี่เพราะอะไร เพราะกิเลสพาให้เลอะเทอะ ความซี้เกียจซี้คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ ความไม่เอาไหน สุขเอาเผากิน เหล่านี้เป็นภัยทั้งนั้น อย่าทำสิ่งเหล่านี้เป็นภัยๆ เป็นกิเลสทั้งมวล ให้มีสติยับยั้งตัวเอง ไม่ว่าจะกิจบ้านการเรือนใครอยู่ที่ไหนเอาธรรมไปใช้เถอะ จะงามตาเย็นใจตัวเอง เอาละให้พรหลังจ้งหัน

หลวงปู่มั่นเรานี้ท่านไปเที่ยวฝั่งลาว คือท่านข้ามไปข้ามมาเสมอ เพราะทางโน้นเป็นท่าเลมิมากกว่าเมืองไทยท่านว่างั้น ไปภาวนา ท่านเล่าถึงเรื่องท่านไปภาวนาที่เป็นคู่ไปด้วยกัน ชื่อ สีทา ท่านเล่าเองนะ ข้ามไปฝั่งนั้นแล้วก็ไปภาวนา ไปอยู่คนละบ้านไม่ได้ อยู่บ้านเดียวกัน ทำแคร่อย่างว่านั่นแหละ กลางวันกลางคืนไม่มีอะไรมายุ่งเลย มีแต่การภาวนาล้วนๆ ท่านว่าอย่างนั้น แต่สำหรับท่านเองเป็นนักสมบุกสมบันในป่าในเขา พวกสัตว์พวกเนื้อเสืออะไรนี่เป็นที่ท่านไปเที่ยวทั้งนั้น แต่ไม่เคยเห็นท่านเล่าให้ฟัง โดยเฉพาะว่าท่านเจออะไรๆ ไม่ปรากฏ ท่านเล่าให้ฟังแต่เพื่อนฝูงที่ไปด้วยกัน องค์กรนั้นเจอนั้น องค์กรนี้เจอนี้ แต่สำหรับท่านเองไม่ปรากฏว่าท่านได้เจอและได้เล่าให้ฟัง มันก็แปลกอยู่

ท่านไปอยู่เวียงจันทน์ ที่ไปด้วยกันองค์หนึ่งพรรษาแก่กว่าท่าน ท่านเรียกว่าครูบาสีทา เวลามีโอกาสดี ๆ ท่านเล่าให้ฟัง เลื่อนี่มันแปลกอยู่นะ ตามธรรมชาติของสัตว์เนื้อทั้งหลายนี้ เขาถือว่ามีมนุษย์นี้มีอำนาจมาก สัตว์ทั้งหลายกลัว เสือกก็ถือมนุษย์เป็นผู้มีอำนาจมากเหมือนกัน เขาก็ไม่ถือเป็นอาหาร มีแต่ระเวียงระวังมนุษย์ ที่นำคิดก็คืออาจารย์สีทา ท่านเรียกว่าครูบา ท่านเดินจงกรมอยู่ เดินจงกรมไปมา ไม่ทราบว่ามันมาเมื่อไรเสือโคร่งใหญ่ มันจึงนำคิดอยู่อันหนึ่ง หรือเป็นเทพบันดาลก็สุดจะคิด เดินจงกรมไปมาแต่ก่อนมันก็ไม่มี มันก็โล่งๆ ท่านว่า เดินจงกรมกลับไปกลับมาแล้วมองไปข้างๆ ลักษณะผิดปกติ ท่านว่างั้นอาจารย์สีทา ท่านเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์มั่นฟัง

เดินไปเดินมาดูข้างๆ ทางจงกรมนี้มันผิดสังเกตตาเลยเหลือบไปดู ที่ไหนได้เสือโคร่งมันมานั่งอยู่นั้น นั่งเหมือนหมานั่งนะไม่ได้นั่งหมอบ ถ้านั่งหมอบมีท่าทาง ควรทำมันทำถ้าหมอบนะ แต่นั่งอย่างนั้นนั่งธรรมดา มันก็มานั่งอยู่นี้ มองไป โห้ย เสือโคร่งใหญ่ ท่านว่าไม่กลัวแต่ชนลุกชูๆ ก็เดินเรื่อยไป เขาก็นั่งอยู่อย่างนั้นแหละ ครั้นเดินไปเดินมาถามดูเจ้าของก็ไม่กลัวแต่ชนมันลุกชูๆ ที่นี้พอเดินไปนานพอสมควรแล้วก็เริ่มคิดละ นึกที่มันนำแปลกอยู่ ท่านเริ่มคิด นึกจะมานั่งเฝ้ากันหาอะไร อยากรู้อะไรหาที่ไหนก็ไปซี นึกเดินจงกรมหาธรรมท่านว่างั้น จะมานั่งเฝ้าหาอะไร จะไปเที่ยวหาอยู่หาที่ไหนก็ไปซี พอว่าอย่างนั้นเฮ้อขึ้นเลย เสียงคำรามขึ้นเฮ้อ โอ้ย ขนหัวเหมือนว่าหมดเลยยังเหลือแต่กะโหลกศีรษะ แต่ตัวจิตจริง ๆ ก็ไม่เห็นกลัว มันเป็นอย่างงี้ไม่ทราบ ท่านว่างั้น

พอคิดเท่านั้นขึ้นเลย จึงว่าเหมือนเทพบันดาล ที่นี้ก็พลิกความคิดเสียใหม่ พอ มันคำรามขึ้นมาอย่างนั้น เอ้อ ถ้าไม่ไปจะรักษาอันตรายให้ก็ได้ อันตรายก็มันนั่นแหละ มันไม่ทำใครจะทำ ไม่ไป จะรักษาอันตรายให้ก็ได้ เจ็บเลย นั่งอยู่นั่นแหละ ท่านก็ เดินไปเดินมา คิดเรื่องอย่างนั้นขึ้นทันทีเลยนะมันแปลก เหมือนรู้วาระจิต เหมือนว่า เทพบันดาล เทพนิมิตแสดงก็ได้ มีหนเดียวเท่านั้นไม่มาอีกนะ คือเราเดินจงกรมจน เหนื่อยมันก็นั่งอยู่นั่นเลย นั่งเฉยอยู่นั่น ทางนี้ก็เดินจงกรมจนเหนื่อยแล้วก็เข้าแคร์ ภาวนาในแคร์แล้วก็นอนหลับ ตื่นขึ้นมาประมาณตี ๓ แล้วออกมาเดินจงกรมอีก ไม่ เห็นเลย หายเจ็บ ตั้งแต่วันนั้นไม่มาอีกเลย มีหนเดียวเท่านั้นที่มันแปลกก็คือ เวลา คิดถึงเรื่องว่ามาเผ่าหอะไร จะไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไปซี ท่านคิดเท่านั้น โห เฮ้อ ๆ ขึ้น เลย พอท่านพลิกความคิดเสียใหม่แล้วก็เจ็บเลย แน่ะ มันจึงเหมือนเทพบันดาล นี่ทาง ผังลาว ท่านเที่ยวทางผังลาว

ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีเรื่องแปลก ๆ เกี่ยวกับสัตว์กับเสือนี่สำคัญ ท่านอาจารย์ ชอบชอบเจอกับเสือบ่อยแหละ ท่านอาจารย์ชอบเด่นกว่าเพื่อน แต่ดูลักษณะท่านไม่ กลัวนะ บางทีมันขึ้นมาก็มานั่งเผ่าดูคน ท่านก็เดินจงกรมอยู่ นี่ มานั่งหาอะไรท่านว่าฉัน ไปที่ไหนก็ไปซี ใ้ฉันไม่ว่าอะไรนั่งเฉย คงเป็นเสือแท้ ๆ ท่านก็เดินจงกรม บางทีกำลัง เดินจงกรมเสือมันคำรามขึ้นมา เฮ้อ ๆ ขึ้นมาบนภูเขาหาท่านในถ้ำ เสียงขึ้นมาเรื่อย ๆ ท่านก็เดินจงกรมอยู่ มันจะมายังไงคอยดู มาถึงคนจริง ๆ ท่านก็เดินจงกรมอยู่นี้ มันก็ ขึ้นมาทางคนขึ้นมานั่นละ พอขึ้นมาก็มานั่ง คือลักษณะเหล่านี้บอกว่าจะไม่ทำไม ถ้ามานั่ง มาอะไรไม่เป็นไร ถ้าหมอบไม่ได้นะ

ท่านเดินจงกรมอยู่มันก็นั่งดูท่าน ดูอะไรนี้เราเดินจงกรม เธอเดินจงกรมไม่ เป็นมานั่งดูหาอะไร ท่านพูดหยอก ท่านไม่กลัวนะท่านอาจารย์ชอบ จากนั้นท่านก็ออก จากทางจงกรม ไป ท่านว่าฉัน จะมานั่งดูหาอะไร ไป ท่านชี้มือด้วย ไป เขาก็นั่งเฉย ท่าน ก็เลยเดินเข้าไปละที่นี้ ท่านก็เอาจิวรท่านเวก ไป โสกทีเดียวไปเลย โก๊กทีเดียวไปเลย เป็นอย่างนั้นก็เป็นอย่างนั้น อาจารย์ชอบ พระกรรมฐานมีแปลก ๆ แต่สำหรับหลวงปู่ช้วนี่พวก ช้าง ทั้งช้างป่าช้างบ้านมาหาท่านเสมอ ส่วนท่านอาจารย์ชอบนี้เสียมักมาหาเสมอ ก็ไม่ เห็นมีอะไร ท่านอาจารย์ฝันเสื่อเขาไม่ถือเป็นข้าศึก เวลาพระเดินจงกรมเขาขึ้นมาหา มันแปลกอยู่นะ ขึ้นมาหาคนแล้วเขาก็ไปของเขา เขาไม่ทำไม

พ่อแม่ครูจารย์มันท่านไม่เคยเล่าเรื่องอย่างนี้ให้ฟังนะ เฉพาะองค์ท่านเองไม่เคย เล่า เล่าแต่เรื่องคนอื่น แต่สำหรับท่านที่เล่าให้ฟังก็ไปอยู่บ้านนาหมื่นนาญ อยู่บนถ้ำท่าน ว่า อันนี้เสือขึ้นมาหาท่าน มันคงได้ตามราวข้างล่างขึ้นมาเรื่อย เพราะทางมันเนิน ๆ ลง ไปนั่น มันก็ได้ขึ้นมาหาท่าน ตอนนั้นไม่ทราบว่ามันนั่งภาวนาอยู่หรือนอนก็ไม่ทราบ ตื่น

เข้ามาออกมาเห็นรอย เวลาปิดกวาดตอนเช้า เพราะมันเตียนโล่งบริเวณนั้น แม้แต่หนู
 มากี่เห็นรอยมัน เสือทั้งตัวจะไม่เห็นยังไง พอเห็นรอยมันแล้วก็ดูรอย มันเข้ามาหาเตียง
 หาแคร่ ท่านก็วัดดวงดูด้วยดี รอยที่มันเหยียบตรงนี้สุดท้าย หัวมันจะมาตรงนี้ มุ้งเราอยู่
 ตรงนี้ มันคงมาดม ท่านว่านั่น คือมันยืนนี้เป็นจังหวะจุมุกมันกับมุ้งพอดีเลย ตอนนั้น
 เราจะนอนอยู่หรือภาวนาก็ไม่ทราบท่านว่า มันมาตอนกลางคืน แต่ถ้าท่านภาวนาท่าน
 ทราบแหละ นี่คงเป็นเวลาหลับ จากนั้นเขาก็ลงไป

พอเห็นรอยนี้แล้ว ปิดกวาดท่านก็ปล่อยไว้วันแฉะ รอยเสือขึ้นมากาท่าน เอาไว้
 ชูเด็ก ตอนบ่ายๆ เด็กเขาไปเลี้ยงควายตามนั้น เขามักขึ้นไปเสมอ พอเห็นเขาขึ้นไป นี่ๆ
 มาดูนี้ ท่านว่านั่นนะ ท่านเล่าเอง นี่มาดูนี้ รอยอะไรนี้ เขาบอกว่ารอยเสือว่านั่น ก็บ้านเขา
 อยู่บ้านเสือ แล้วกลัวไหม เขาก็บอกว่ากลัว แต่แล้ววันวันสองวันเขาก็ขึ้นไปเรื่อย ไม่
 ทราบว่ากลัวอะไร รอยเสือก็อยู่จั้นละ เขาไม่สนใจกับรอยเสือ ก็บ้านเขาเป็นบ้านเสือ
 ท่านเล่าให้ฟังอย่างนั้น ไม่เคยไปเจอเขาจิ้งๆ กับเสือไม่เคยมี มีแต่มันขึ้นไปหาเรา จุมุก
 มันกับมุ้งพอดีกัน มันยืนอยู่ที่นี่ หัวตรงนั้น มุ้งเราอยู่ตรงนั้น จากนั้นก็ไม่มาอีกนะ หน
 เดียวท่านว่า นอกนั้นไม่มี

สำหรับท่านอาจารย์ชอบมีบ่อย ท่านเล่าเรื่องขบขันให้ฟัง ท่านไปพักอยู่ในป่า
 กำลังไปบิณฑบาตมา บ้านเขาอยู่ป่าสองสามหลังคาเรือนท่านว่า บิณฑบาตได้มากำลัง
 เริ่มจะฉันทัน ฟังเสียง แวกๆๆ นุ่น เสียงไกลๆ เสียงก่อน ท่านก็นั่งอยู่ที่นี่ ฟังเสียง
 แวกๆ มา หมาในมันไล่เสือมา หมาในสองตัวไล่เสือมา เสือมันก็วิ่งมา พอมาถึงนี่คนก็
 นั่งอยู่ที่นี่ มันมีต้นไม้ต้นหนึ่งกับกอไผ่อยู่ที่นี่ หมาในมันก็ไล่ตืดๆ กันมาเลย ไอ้เสือตัวนี้มา
 ก็โดดขึ้นที่นี้เลย คนก็นั่งอยู่ที่นี่ เสือก็โดดขึ้นที่นี้ หมาในก็มาถึงที่นี้พอดีเลย พอมา นี่สูมา
 อะไรกันท่านว่านะ หมาในก็เปิด เสือก็โดดตุมไปเลย ที่นี้พรากกัน หมาในก็ไม่ไล่อีกละ
 เปิดเลย ไอ้เสือก็โดดตุมแล้วไปเลยท่านเล่าให้ฟัง ท่านกำลังนั่งฉันทันอยู่ท่านว่า เสือ
 ก็ไม่รู้ว่าคนอยู่ที่นั่น เพราะที่อะไรก็ได้ปิดกวาด ก็ฟังไปพักใหม่ๆ มามันก็โดดขึ้น
 ต้นไม้ ไอ้หมาในก็วิ่งไล่ตืดๆ มานี่อันหนึ่ง

อันหนึ่งที่วัดเรานี้ละ มันเป็นดงต่อมานี้ อันนี้ก็ขบขันดี ผู้เฒ่าใจดีที่ถวายที่เป็น
 วัดนี้ละ ชื่อใจดี ไม่เคยเห็นผู้เฒ่าดูใครเลยนะ เราจึงให้ชื่อว่าเฒ่าใจดี ไม่เคยเห็นผู้เฒ่าดู
 ใครเลย ใจดีขนาดนั้นนะ อันนี้แกก็มานาแก่นี่ นากับดงปามันติดกัน ตอนนั้นแกไม่ได้
 เอาปืนมาแถวๆ ก็มานาธรรมดาเอาปืนมาหาอะไร เพราะไม่ตั้งใจจะไปหายิงสัตว์ยิงเสือ
 ที่ไหนแถวๆนั้น พอไปอยู่กระต๊อบนานอน ฟังเสียงแวกวักๆ ที่นาสุดนี้เป็นดง หมาใน
 พวกแก เสือ สามชนิดมันไล่กันมาที่นั่น ฟังเสียงแวกๆ คือเสียงหมาในไล่ ผู้เฒ่าก็ปั๊บ
 ปืบได้เสียม ได้เสียมก็แบกเสียมเข้าไป ฟังเสียงแวกวักๆ มันอะไร เข้าไปเลย พอเข้า

ไปเข้าไปถึงที่ที่ด้อมมองไป เสือมันกลัวหมาในมันขึ้นไปอยู่ข้างบน ที่นี้คนก็ไป เห็นแต่หมาในมันปีนต้นไม้ที่เสือขึ้นนั้น แล้วหมาในไม่เห็นคน แต่เสือมันเห็นแล้ว พอเสือเห็นคนนี้ คนก็แบกเสียมไป พอเอาเสียมลงนี้เสือมันรู้ละ นึกว่าจะยิงมันละทำ มันก็โดดตุมนี้หมาในก็ไล่กันไป

พอหมาในไล่ไปแล้วแกก็เดินเข้าไปที่นั่น อีแก๊งตัวหนึ่งตายอยู่นั้น ไม่ทราบว่ามีหมาในไล่กัดหรือเสือไล่กัด คิดว่าจะเสือกัดแล้วหมาในไล่กัดมาอะไรก็ไม่ทราบแล้วมาเจอเสือ เสือกัดหรืออะไรก็ไม่ทราบนะ แก๊งตัวหนึ่งตายอยู่ที่นั่น ไปก็ไปเห็นแก๊ง ที่นี้ก็เลยเอาแก๊งมากินเลย หมาในกับเสือกก็ไล่กันไป ทางนี้เลยเอามากินแกล่ให้ฟัง ทางนั้นพอหายเจ็บคงจะกลับมาดูไอ้แก๊งตัวนั้นก็ไม่เห็น คนเอาไปกินแล้ว อีตานี้ละเอาไปกิน ขบขันดี นี่ติดกับวัดนี้ แต่ก่อนเป็นดง นาแก๊งอยู่ติดนี้แกล่ให้ฟัง ผู้ใดทำไรคือคน ไปได้แก๊งทั้งตัว ไอ้หมาในกับเสือกก็ไล่กันไป ทางนี้เอาแก๊งมากิน จะเป็นเสือกัดหรือหมาในกัดก็ไม่ทราบ ขบขันดีนะ

น้ำมันเป็นดงทั้งหมด ตั้งแต่มาสร้างวัดที่แรกเสือมานี้ รอยเสือมันมา เสือมีสามตัว คือรอยมันต่างกัน เสือโคร่งนั้นละรอยใหญ่รอยเล็กลดลงมา มันผ่านเข้ามาผ่านมา เพราะเป็นดงของเขา จากนั้นมาเขาก็ทำลายป่า เลยหมดทั้งเสือทั้งเนื้อหมดเลยไม่มีเหลือ ในวัดเรานี้แก๊งพวกหมูป่ามีน้อยเมื่อไรเต็มอยู่ในวัด เราอยู่ในวัดนี้เขาหากินกลางวันก็ทานะ พวกหมูป่าเป็นฝูงๆ เราเดินจงกรมอยู่ก็เห็นเขาหากิน เชื่อง่ายนะหมูป่าเชื่อง่ายมาก เราได้บอกพระพระเดินจงกรมอยู่ทางนั้น เราเดินจงกรมอยู่นี้ ตอนบ่ายๆ จะว่าเย็นก็ไม่เชิง เขามาหาชุดเผือกชุดมันอะไรกิน เราเลยเรียกพระ นั้นนะดูซิเห็นไหมหมูเขาชุดกินอยู่นั้นเรียกกัน เขาก็ชุดกินสบายไม่กลัวนะ เป็นฝูงๆ ในดงทำเลเราอยู่นี้

เพราะแต่ก่อนเป็นดงทั้งหมดต่อไปหาดงใหญ่ เดียวนี้ก็เป็นบ้านคนไปหมดแล้ว ทำเลที่ภวานานี้ก็เป็นดง เราก็ดำรงวัดที่นี้ จากนั้นมาป่าเขาก็ทำลายหมด ยังเหลือแต่วัดนี้เท่านั้น เสือสัตว์หมดไม่มีเหลือ ชะนีมันร้องอยู่บนต้นไม้ เราพักอยู่ที่นี้ มันร้องอยู่บนต้นยางๆ เรานั่งภาวนาอยู่ข้างล่าง มันร้องโหยหวนข้างบน พวกลิงค่างชะนีเต็มไปหมด จากนั้นก็หมดเลยไม่มีเหลือ ชะนีนี้ตาดีมากนะ อู๊ย ตาดี เราเดินจงกรมอยู่ในป่าองค์เดียวถ้าผัดดับ เดินจงกรมอยู่ตอนบ่ายๆ เดินจงกรมอยู่ พวกชะนีสีดาก็มีสีขาวก็มีเขามาหากิน พอเห็นเขามาเราก็แอบเข้าต้นไม้ เพราะเขาตาดี เขามาเล่นกันบนต้นไม้ เราก็อยู่ข้างล่างแอบอยู่นั้น เล่นกันแก๊งเหมือนกันนะพวกชะนี ไล่กันเล่นกันอยู่ข้างบนเขาไม่เห็นเรา เราอยู่ข้างล่าง ตัวขาวก็มีตัวสีดำก็มี หลายตัวมาเล่นกัน พอเห็นมันเล่นกัน พอสมควรแล้วเราก็อยกเล่นกับมันบ้าง พอเราแยกตัวออกจากต้นไม้ชนิดหนึ่งนี้ โอ๊ย

ดาตินะ พอมองเห็นนี้ฝั่งหมดเลย ไปเจียบเลย ดาดีมากนะพวกชะนี เราไปภาวนาอยู่คนเดียว

พวกภาวนาทางพระเราก็ดีทางฆราวาสก็ดี ให้พากันตั้งหน้าตั้งตาทำความเพียรให้ดีนะ ท่านทั้งหลายจะเห็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์ที่ใจจากจิตตภาวนานะ หาทิไหนก็หาเจอในโลก มีแต่ความผิดหวังๆ เหลวไหลทั้งนั้น เพราะกิเลสพาหา ธรรมพาหาจะเจอความแปลกประหลาดอัศจรรย์ สุดท้ายก็ในโลกอันนี้ไม่มีที่ไหน มีที่เดียวคือใจ ลงนี่นะ ลงจุดเดี่ยวนีเท่านี้ โลกทั้งหลายไม่มีความหมายอะไรเลย มีความเด่นอยู่จิตดวงเดียว เวลาเป็นทุกข์เพราะกิเลสเหยียบย่ำทำลายก็โลกอันนี้มาทุกข์อยู่ที่หัวใจดวงเดียว ที่นี้พอชำระจิตใจด้วยจิตตภาวนาเข้าไปจะค่อยสง่างามขึ้นมาๆ นี้เด่นขึ้นๆ แล้วความสุขก็อยู่ที่ใจ ต่อไปก็สง่างามเรื่อย เลยรวมโลกธาตุมาอยู่ที่ใจไม่อยู่ที่ไหนนะ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์อยู่ที่ใจ ของนักภาวนาที่รู้ธรรมเห็นธรรม อยู่ตรงนี้

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นั่นละผู้ทรงธรรมอัศจรรย์ที่ใจ คือท่านเหล่านี้มาเป็นสรณะของพวกเรา ท่านภาวนาเปิดออก ความสกปรกโสภมเป็นพื้นเป็นไฟล้วนแล้วแต่กิเลส เปิดออกๆ ด้วยจิตตภาวนา ความฟุ้งซ่านวุ่นวายมีแต่กิเลสกวณให้เกิดขึ้นนั้นแหละ พอชำระกิเลสอย่างน้อยทำให้สงบ การจะทำให้สงบเราก็บอกแล้ว สติเป็นสิ่งสำคัญมาก ใจจะผาดโผนโจนทะยานขนาดไหนก็ตามขอให้ตั้งสติให้ดี แต่การตั้งสติที่จะได้อย่างใจหวังนั้น ส่วนมากนักภาวนามักจะผ่อนอาหารหรืออดอาหาร สติจะดีขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งสติติดแนบตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีผลเลย

เวลาท่านผ่อนอาหารท่านอดอาหารสติดี ที่นี้พอมานั่งงั้นแล้วนั้น สตินั้นก็ค่อยเอนค่อยเอียง คือตั้งได้บ้างไม่ได้บ้างเข้าแล้วนะ เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงได้พยายามผ่อนอาหารอดอาหารอยู่เรื่อย เพื่อให้สติสืบเนื่องกันเป็นลำดับลำดับ สติจึงเป็นของสำคัญมากในการภาวนา ถ้าสติขาดเมื่อไรนั้นแหละการทำงานภาวนาขาดเมื่อนั้นผลไม่มี ถ้าสติติดแนบกิเลสไม่เกิด ขอให้สติติดแนบมันจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตามเถอะเกิดไม่ได้ เพราะสติธรรมเป็นสำคัญบังคับ สติรู้ตัวอยู่กิเลสจะเกิดไม่ได้ ผลเมื่อไรกิเลสเกิด พากันตั้งใจฟังให้ดีนะเรื่องเหล่านี้

ที่พูดเหล่านี้เราผ่านมาแล้วทั้งนั้น ผ่านมาแล้วนำวิธีการที่ถูกต้องแล้วมาสอนจึงแน่ใจว่าไม่ผิด ที่ผิดที่พลาดประการใดเราก็มานมาแล้วเป็นครูทั้งนั้น อันใดที่ถูกต้องนำที่ถูกต้องมาสอน ให้นำไปปฏิบัติ สตินี้สำคัญมาก จากนั้นเมื่อสติดีอยู่แล้วจิตใจสงบแล้วปัญญาจะพิจารณาอย่างไรมันก็ออกได้สบายๆ เพราะกิเลสไม่กวณใจให้ฟุ้งซ่าน ถ้าจิตกำลังฟุ้งซ่านจะพิจารณาทางด้านปัญญา เป็นสัญญาอารมณ์ของกิเลสไปหมด ถ้าจิตสงบแล้วพิจารณาทางด้านปัญญาดี แยกธาตุแยกชั้นแยกเขาแยกเราทั่วแดนโลกธาตุ

พิจารณาแล้วพิจารณาเล่าเหมือนเขาคราตนาคราตไปคราตมา จนมูลคราตมูลไถแหลกละเอียดควรแก่การปักดำเขาก็ปักดำ

เมื่อมีสติดีอยู่แล้วจิตจะสงบได้ พอจิตสงบแล้วจิตอิมอารมณ์ พาพิจารณาอะไร มันก็พิจารณา ที่นี้จะได้รู้ธรรมเห็นธรรมละ ปัญญาจะแก้กิเลส เรื่องปัญญาเป็นสำคัญ แก้กิเลส ที่นี้เวลาทางปัญญาได้เบิกกว้างออกไปนี้มันไม่ได้เหมือนสมาธินะ สมาธินี้จิตแน่นอยู่ในตัวเองแน่นหนามั่นคงเหมือนหินก็ตาม มันก็รู้อยู่ในภูมิของสมาธิเท่านั้น ไม่พิสดารกว้างขวาง ไม่แปลกประหลาดไม่อัศจรรย์เหมือนปัญญาเกิดนะ แน่วอยู่นั้นก็ติดอยู่นั้นละว่าเป็นความสุขอยู่ในสมาธิ พอออกทางด้านปัญญาพิจารณาปัญญามันเปิดออก กิเลสก็เห็นธรรมก็เห็นไปในขณะเดียวกัน ที่นี้มันก็เพลิน ต่อจากเพลินไปแล้วก็เป็นสติปัญญาอัตโนมัติหมุนตลอดเลยที่นี้ เอาจนกิเลสพัง จำให้ตึนะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ ไม่พูดมาก

บุษราคัมเร่งเข้านะ เวลามาอยู่วัดนี้เป็นเวลามาเร่งนะ อยู่ทางโน้นก็เอาเรื่องนั้นมาคิดเรื่องนี้มากัน เรื่องนั้นมาอวดเรื่องนี้มาอ้าง ว่ายุ่งนั้นยุ่งนี้ไม่ให้ความเพียร มันหาเรื่องกิเลส ที่นี้เข้ามาทำความเพียรมันจะหาเรื่องอะไรอีก มัดมันเข้าไปชิสติปัญญาอยู่กับตัวเอง หมุนแหลกไปเลย พอกิเลสขาดจากใจแล้วไม่มีนะ ไม่มีอะไรสามแดนโลกธาตุที่จะมาทรมานใจ มีกิเลสเท่านั้น อย่างหยาบอย่างกลางอย่างละเอียดเป็นเรื่องก่อทรมานทำลายทั้งหมด ละเอียดเข้าไปเท่าไรมันก็เหมือนเลื่อนเหมือนหนาม มันหากเสียดหากแทงในใจอยู่นั้นละ เอาจนกระทั่งขาดสะบั้นไปหมดไม่มีเหลือเลย ไม่มีอะไรผ่านหัวใจ คือกิเลสขาดสะบั้นไปหมด นั้นละบรมสุขอยู่ตรงนั้น

(หลวงตาครับ ลูกศิษย์เขาเขียนจดหมายมาจากจังหวัดขอนแก่น เขาขึ้นต้นบ้านเลขที่ ๓๙/๒ ถนนศรีจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ กราบนมัสการหลวงตาที่เคารพบูชา ลูกได้รับฟังธรรมะขององค์หลวงตาทางวิทยุเสียงธรรม ที่จังหวัดขอนแก่น คลื่น FM.๑๐๔.๐๐ เพื่อนที่อเมริกาบอกว่า คนไทยโชคดีที่มีพ่อหลวงและองค์หลวงตา ถ้าหลวงตาเป็นคนอเมริกา แล้วช่วยประเทศชาติอย่างที่หลวงตากระทำอยู่เดี๋ยวนี้ รัฐบาลและคนอเมริกาต้องยกย่องประกาศเกียรติคุณความดีขององค์หลวงตา เชิดชูให้ทุกคนในประเทศเอาเยี่ยงอย่าง

คนอเมริกาเขางงคนไทยมาก ทำไมคนไทยปกปิดผู้ทำความดีเสียสละต่อประเทศชาติบ้านเมือง และทำประโยชน์ให้เกิดแก่มวลชนส่วนรวม เขาบอกไทยแลนด์ต่างจากอเมริกา เพราะประเทศเขาจะยกย่องผู้ทำประโยชน์ เพื่อประเทศชาติและส่วนรวม เสียสละเพื่อเป็นตัวอย่างให้แก่เยาวชนคนในชาติ สืบทอดสิ่งที่ดีมีประโยชน์ ข้อคิดของฝรั่งลูกรับฟังแล้วรู้สึกสะเทือนใจ จึงอยากจะแบ่งปันความสะเทือนใจที่

เกิดขึ้นนี้ ผ่านมาทางหลวงตา และฝากถึงใจคนไทยทุกๆ คนด้วย กราบหลวงตาด้วยความเคารพอย่างยิ่งที่เมตตาต่อลูกหลานไทย ลงชื่อ นิตยา แสนโกชน์)

เขาก็ว่าไปอย่างนั้นเขาแล้ว การทำประโยชน์ให้โลกก็ทราบกันทั่วประเทศไทย เราจะเป็นจะตายทุกวันนี้เพราะทำประโยชน์ให้โลกนะ เราไม่ได้ทำเพื่อเรา ตัดดินกระดิกพลิกแปลงไปไหนเพื่อโลกทั้งนั้นๆ เพราะสงสารมากทำด้วยความเมตตาสงสารด้วยเหตุนี้เองจึงไม่ตะอะไร ของที่ได้มามากน้อยแบตลอด ปิดออกเพื่อช่วยชาติบ้านเมือง ผู้ยากจนเข็ญใจมีอยู่ทั่วไป ที่จะให้กำไม่มีสำหรับเรา ได้เท่าไรออกหมดๆ ด้วยความเมตตา พอว่างั้นเมื่อวานนี้ก็ไปโรงพยาบาลเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ ไปอำเภอกุฉีชุมพล หักจากกุฉีชุมพลไปตะวันตก ดูเหมือน ๒๒ กิโลเมตร ทางตรงแนวเลยไป ไปถึงที่นั่นแล้วเขาก็ออกมา

มาหาอะไรเราเบื่อคนจะตาย เราไม่ได้มาหาคนนะ ชูเขา เราเอาของมาส่งให้ต่างหาก ส่งแล้วเราก็จะกลับ นี้รู้มไปหมดเลย เลยว่าให้คนเขาไปดูเขาขายของอยู่ข้างๆ โรงพยาบาลไปดูซิ แม้ค้าเขาขายของมีอะไรบ้างให้ไปดูมาแล้วมาบอก เราก็นั่งอยู่บนรถเขาก็วิ่งไปดู มีอันนั้นๆ อันไหนที่ไม่ต้องใจเราก็ไม่เอา แล้วก็ไปเจอมะไฟ มะไฟกองเท่านี้ หวานไหมละ หวาน ก็บอกเขา เอาๆ มะไฟเอาหมดเลย ที่แรกเขาก็บอกเอามะไฟเขาก็ปู้บเอาตาชั่งหรืออะไรมาวางไว้ บอกว่าท่านจะเอาหมดเขาก็ปิดออก โภชนี้ใส่ลังใหญ่ๆ ขนเข้าโรงพยาบาลหมดเลยนะมะไฟใหญ่ๆ สวยงามหวาน โภชเข้าโรงพยาบาลหมดแล้วมาเลย เนอะอย่างนั้นละไปที่ไหน

เดี๋ยวนี้ให้โรงพยาบาลโรงละสองหมื่นๆ ไปที่ไหนให้ทุกโรงสองหมื่น นี้ก็คือความเมตตาที่เราทำต่อโลก เราทำด้วยความเมตตา เราไม่เอาอะไรเราพูดจริงๆ อาหารการขบฉันก็อย่างที่เห็นนี้เห็นไหม นี้เราก็เที่ยวทั่วประเทศไทย ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง วัดใหญ่วัดน้อยวัดราษฎร์วัดหลวงเราผ่านหมดเลย ทางปริยัติก็ผ่านหมด ทางปฏิบัติเรียกว่าหมดก็ไม่ผิด เพราะเข้าถึงจุดใหญ่คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น หมด เพราะฉะนั้นจึงพูดได้เต็มปาก ที่นี้อาหารการกินก็ล้นเหลือ เราผ่านไปหมดทั่วประเทศไทย ครั้นเวลามาเจอเข้าจริงๆ จังๆ อย่างทุกวันนี้มันมาเต็มอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด เต็มอยู่ที่สวนแสงธรรม เต็มอยู่นั้น ไปที่อื่นไม่เหมือนนะ ก็เราเที่ยวไปหมดแล้วนี้ เห็นเอง มาเจอจริงๆ ก็มาเจอที่สวนแสงธรรมก็วัดป่าบ้านตาด พระนี้ถ้าองค์ไหนโง่มันตายหมดละ กุสลา ไม่ทันอาหารเหยียบหัวมันเข้าใจไหม เป็นอย่างนั้น

นี่ก็คือเราทำประโยชน์ให้โลก ไม่เอาอะไรเลย ไปไหนเหมือนกันมีแต่ให้ๆๆ ตลอด อย่างเขาว่ามาจากอเมริกานั้นก็ถูกต้องแล้ว เพราะเราทำอย่างนั้นอยู่แล้วแต่เขายังไม่ว่านะ เพราะอำนาจแห่งความเมตตาไม่มีสิ้นมีสุด มีเท่าไรหมดเลย สมมุติว่ากอง

ทองคำแท่งเขานี้ รถแทรกเตอร์จะมาทันทีเลย ไสทองคำออกเข้าใจไหม ให้กระจายทั่วประเทศไทย ไม่กี่วันหมด นี่ละอำนาจความเมตตาเป็นอย่างนั้น ไม่มีคำว่าไปหากวาดนั้น มีแต่ออกๆๆ อย่างนี้ตลอด เอ้า ที่นี่ให้พรนะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz